

הגיון - סב

Handwritten scribbles or signatures in the bottom right corner.

השנים שתבאנה מן האור
מהססות תבאנה,
כמגע כף ילד
בחדרי לב חתומים
כאור משוטט מבושש
לברוא מוצא.

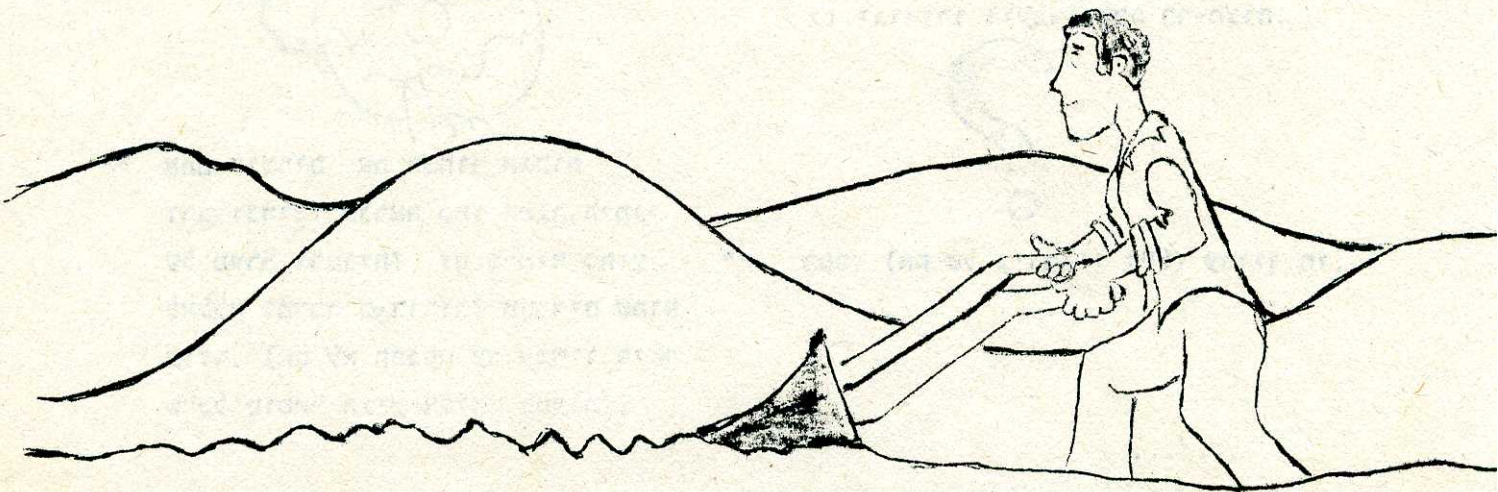
עברו שבועיים מאז "כל סוטה מלחמה לעניים" יצא לדרך ודומה שהבקיע את
קרומו של המיקרוקוסמוס שלנו, וחלף בשמי הארץ העשנים.
כמו כוכב שביט, גורר אחריו זנב ארוך ומבהיק של אבק כוכבים, הדים ובני הדים
של תגובות.

וכמו מתוך האפר עלה עומם ומנצנץ, מלחמה לעניים מספר שניים.
הפצעים כבר כמעט הגלידו, בתפרים גסים אמנם, אך כבר אנחנו ממשיכים לארוג את
חיינו, בחוטים צבעוניים של תקוה יאוש ועצב.

עכשיו כבר אפשר לחשוב על המחר, כל אחד והמחר שלו.
חזרה לטרקטורים ולאבק השדות, שדות שלנו ולא של אחרים, שדות שנחרשים במחרשות
ולא בשרשראות.

לאט להרגיל את השפתיים לחיוכים קלים ללא מאמץ, ללא פחד, ללא בושה.
להיות לסתם אנשים עם אלפי מטרות, ולא אנשים בעלי מטרה אחת. להיות.

סתם דודו.

"מה נשמע?" או "פרו לי במטבח" .....
**** ** ** ** **

פתיחה: צריך לעדכן את הסוטים (אתם רבותגיל!) יש מלחמה חייבים להמשיך כרגיל. חדשות חייבות להמשיך לזרום, אנשים חייבים להמשיך לתפקד. מה אתה מיילל? זאת בסך הכל המלחמה הראשונה שלך. אתה עוד תתרגל. אז מה אם ראית חברה בני 20 מתים. עזרת לחובש לנסות להציל את חייו של החייל הגוסס ליד דמור. מה זה? הכנסת את היד שלך לתוך המעיים שלו? הדם לא נעצו. הבחור מת. מה לעשות זה גורלינו, זה גורל בן אלפיים שנה, יא חביבי. אכלת אותה. לא טוב לך? תרד.

** חוזרים למשק. הכל שקט. קצת דכאון, לפתע, נקודת אור! יש תקווה... שם... הרחק מעבר לארפק. הסתכלתי לכיוון הבתים של כתת "כנרת" ואז עוד 50 אולי מאה מטר כן, כן. זה נכון. יגאל בן חיים עדיין משחק טניס. ועל זה יאמר "אפוקליפסה עכשיו".

** סעדיה וג'נט התחתנו, למרים ואמיר נולד בן, סוניה ובנסון גם כן התחתנו, לדינה לוי וג'ון הרמץ נולדה בת, ג'רמי ורונית הילכים לגור בטכסס... רק רגע... משהו כאן לא בסדר, איפה טעיתי? אחחח... מה זה משנה?!!!

** מה יעשה בילדי האר. פי. ג'י. ? (מהעתון)
(א) יוחזרו לסוריה.
(ב) יאומצו ע"י יוניצף.
(ג) יגויירו ויעברו טכס בר-מצוה.

** אתם זוכרים את הבחור הגבוה והבלונדיני שנראה כמו המגן הימני של מערב גרמניה? זה שתמיד לחוץ לאללה ומדבר בערורות? מספרים שהוא חוזר. (אם לא הכנתם עד עכשיו סימן ש"כל סוטה" הגיע אליכם בטעות).

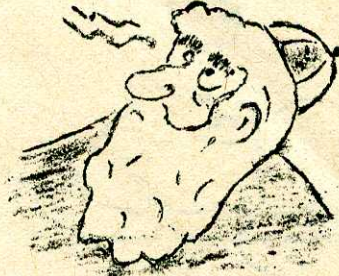

** מקסי (אח של ג'ורג'י ז"ל) עדיין חי.

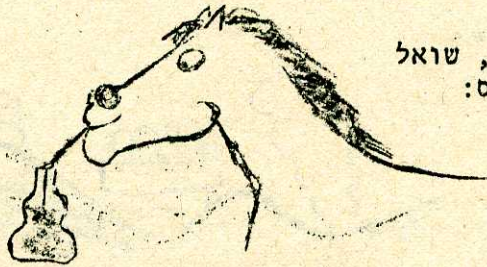
(המשך) " מה נשמע ? " או ספרו לי במטבח " .....

*** **

** בברכה שנשא הרב קפלן בחתונה של אמנון
אני הכנתי מדבריו שריימונד פצועה,
רוני האמא וראובן בכלל שייך לסיפור
אחר...

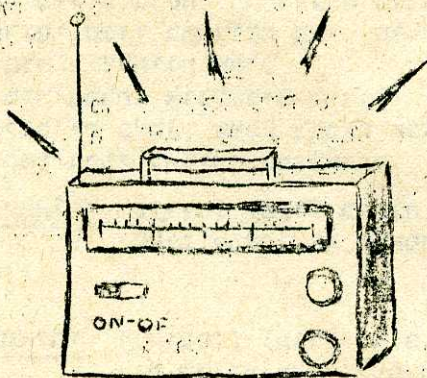

** חסרים אנשים בסידור, חברים עם ראש
באדמה, המפעל בצרות, אין כח-אדם,
הפותרה נפגעה, לא רואים את הסוף...
אבל... אבל... אנג'ל בפרדס מארגן
חפלה, ותהיגו אותי אם אני לא הייתי
שם!!

** סוס בא למסעדה ומבקש בקבוק קולה, שואל
אותו המלצר: "עם קש?" עונה הסוס:
"כן, הרבה..."

** מה הקשר בין שלושת הנושאים הבאים:
אהוד - מקס - סיון?

** (קטע רציני, לא קשור למה נשמע)
נשבר הזין. לא רוצה חדשות, לא מספר
הפצועים, לא שירי רחל, תן לשמוע רשת
א', קונצרטים, מוסיקה קלה.
רבותי, התחלתי לשמוע מוסיקה קלאסית!
אין רון בן-ישי מוסר מן החזית,
ואין ד"ש לאמא, לאחים ולחבר'ה, אצלי
הכל בסדר. (אתמול עלינו על מארב),
כל הזמן מסוקים. הרעש של המסוקים
משגע!! דיל!! שתוק! אתה מפזר רעל
בעם היושב בעורף. תמתין חודש חודשיים
ואז תפגין, זה לא הזמן. אמש נפצעו
שלושה חיילי צה"ל.

** ביום שבת היה סרט הונגרי במשק. הסרט
התחיל בזמן, אף אחד לא עישן, לא היו
דיבורים והזזת שולחנות, אנשים לא
הסתירו אחד לשני. כל זה למה, פשוט
מאוד, רק ישראל הדר היה שם.

** עברו הרבה שנים מאז שבני כתת "דרור"
היו מרביצים לבנות "הירדן"....
(גם את זה מי שלא הבין - שיניח את
העתון).

** יופי חזר מדרום אפריקה.
יופי יצא למילואים.

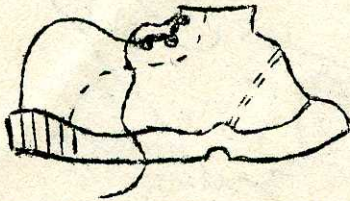
.../...

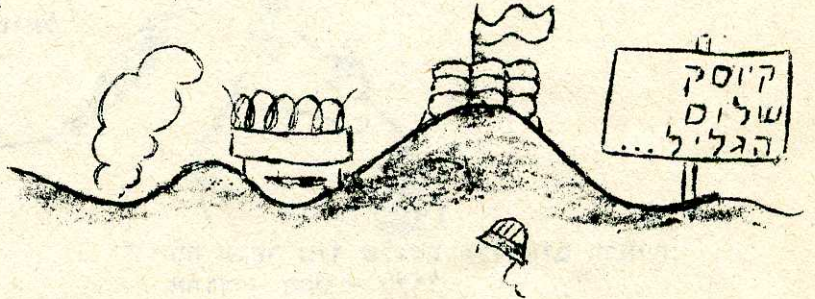
4

(סוף) " מה נשמע " או " סיפרו לי במטבח ".....
*** **

** יש עוד מספר חברה שאני מת להכניס את השם שלהם, אבל אין לי מה להגיד על יצורים אלו. אז לך דודו - לא מעניין אותי מה חושבים עליך המטאורים של מנסורה. אני אוהב אותך. ולך תמיר... תשכח מקורס צלילה. ורפי פ' הגיע הזמן שתחיל להכין הצגה לחתונה שלך ואילנה, ורענן וגדי ויואל (פורים 82) ועוגות הגבינה של גליה. לכולכם תיסלם גדול גדול.

** מי מבינכם שחיפש בחודש האחרון את קיוסק היוקרה של צפת, "קיוסק מבצע אנטבה" ולא מצא, אל דאגה! - שמו של הקיוסק הוחלף לשם יותר רלבנטי, יותר אקטואלי... "קיוסק מבצע שלום הגליל!!!" עברנו שם בסביבה וראינו גם שבעלי הקיוסק מכינים עוד שמות אלטרנטיביים למבצעי העתיד העתיד: "מבצע שלום המפרץ הפרסי", ו"קיוסק מבצע שחרור דרום אמריקה מכוחות הרשע", או "קיוסק הדברת כל בעלי השפמים באירופה... רק לידיעתכם..."

** באחד מה'כולות סוטה' האחרונים פורסם קטע ספרותי שנוי במחלוקת מפני עטו של גרשון מדר - "להיות שם". ערכנו סקר במרחב אוכלוסיה טיפוסי (?) של אוכלוסיית כ"הנ, שעסק בהבנת הנאמר באותו קטע והרי לפניכם התוצאות:

אמנון המאירי (סעדיה) (מגדל כותנה מכונאי, בשוי.)
"אני קראתי את המאמר ולא הבנתי כלום. פשוט כלום."

אילן המאירי (גרועקי) (מגדל דגים, קניבל, נשוי +)
"הדבר היחידי שהבנתי מהמאמר זה שהגיע הזמן לעבור לדף הבא!"

דוד אלמן (חשמלאי, צייר, חבר פעיל באסט, נשוי +)
את מה שגרשון כתב, חשוב שתבין שגרשון הבין שהוא התכוון למה שהוא כתב!"
ובעצם לא כל כך הבנו את מה שדוד אמר...

איך מסיימים סלט כזה של "מה נשמע?" אני אגיד לכם: שיגיעו מה שיותר חברה הביתה בקרוב. שנשמור על חוש הומור גבוה גבוה, ושיהיה לכל בית כפר הנשיא סוף שבוע טוב.

ג ו ד ש ע נ מ

א ו ר ו

" מ ש מ ר ת א ח ר ו נ ה "

*****

"קום, קום כבר!"

- "מה, מה קרה?!" אני מתעורר בבהלה.

- " 00.3 בבוקר עכשיו, תורך לשמור. בהצלחה..."

אני זוחל החוצה מתוך השק שינה. הרגשה לא נעימה של זוהמה פושטת בכל גופי. מזה שבוע שאנוישנים עם בגדינו עלינו, כולל בעליים. על מקלחת וגילוח אין בכלל מה לדבר. אני מגחך חרש,

- אם אמא היתה רואה אותי עכשיו...
מביט בחבורה הישנה, אוסף מקרלי של אנשים. איש איש וסיפורו. קחו לדוגמה את יגאל. יגאל הוא בחור דל בשר וגבה קומה. משום מה, תמיד בדמה לך שנתנו לו באפסנאות זוג מדיים גדול מדי, או אולי בעצם קטן מדי. איך שזה לא יהיה, הם אף פעם לא מתאימים.

כשהגענו להר כולם נגשו מיד לחפור שוחות ולהכין את הג'יפים. לא יגאל. הוא מצא לעצמו ענף עץ שפחות או יותר דומה למחבט טניס, חיבר לאותו ענף שאריות של רשת הטוואה וכך הכין לעצמו רשת פרפרים מאולטרת, אז אם אתה מחפש אותו, תמצא אותו מקפץ בין הסלעים, רודף אחר פרפרים קטנים, כשברקע רעמי התותחים... טירוף, טירוף אמיתי.

ויש פה את גדל. קיבוצניק שחרחול וזפר-עלניים. במשך היום תראה אותו יושב תחת עץ ולומד תורה (קבלה), לקראת ערב, כשהשמש יורדת, הוא ניגש אל הג'יפ ושולף ממקום לא ידוע מפותות פה הלודה, ופתאום כל ההר מתמלא בצלילי בלוז נוגה.

כבר כמעט חודש שאנו יושבים פה, כמעט כולם כבר היו בבית, לפחות למספר שעות - גדי לא. אני שואל אותו: "גדי, מה העלילנים, לא רוצה לקפוץ הביתה?" הוא מביט בי ומחייך, מצביע על מקום כלשהו אי-שם בעמק הירוק, ואומר: "אתה רואה את הבית ההוא, שם ליד העץ? שמעתי שיש שם חוות סוסים נהדרת, אני מוכרח לראות את הסוסים. לאחר שאראה ותם אקפוץ הביתה". גדי מטורף על סוסים.

או לין ממשמר העמק. לין הוא הגבר הישראלי הקלאסי, שריד, שזוף, איש בטחון באל-על כבי מספר שנים. היה אולי בכל יבשת אפשרית. בן 30. שאלתי אותו אחרי מה הוא רודף, מה הוא מחפש כבר כל כך הרבה זמן. הוא הוריד את מבטו והסתלק.

..../...

"משמרת אחרונה" (סוף)

*****

לאחר יום יומיים ניגש אלי ומילמל משהו כמו: "...אה...שמע...אתה זוכר... אז כששאלת... נו, בקשר למה שאני מחפש וכל זה... אז... אז... מה שאני מחפש זה... זה אהבה". ומיד קם והלך לו.

- "...שתיים של זיקנה, שתיים של זיקנה, כאן קודקוד".
אהבה, אני מהרהר לעצמי!

- "...שתיים של זיקנה! שתיים של זיקנה! כאן קודקוד!!!"
אני קופץ בבהלה, "זיקנה?!" "קודקוד?!" מה כל הקישקושים הללו?
כמובן! שכחתי על קיומו של מכשיר הקשר! אני מזנק למ"ק ותופס את המע"ד.
- "...כן כן, זאת... כאן שתיים של זיקנה! עבור..."
- "...בוקר טוב שתיים של זיקנה..". עונה קול סרקסטי מתוך מכשיר הקשר וממשיך, ...
כבר חשבתי שקפצת הביתה או משהו כזה.."
- "לא לא! סתם הרהרתי קצת על... על... טוב נו לא משנה, רצונך, עבור".
- "שים לב שתיים של זיקנה, יש ידיעות על חוליות R.P.G. שמסתובבות בשטח, אז תפקח עיניים ותשים לב! סוף..".

דממה. כבר שבוע שלם שאני שומע על חוליות R.P.G. שמסתובבות באזור". לא נמאס להם, קביינימט?! כל כך קר בחוץ ויש קוצים וכל מיני חיות רעות ו... ואולי בעצם הם סתם מסתובבים, אתה יודע, כמו בטיול שנתי... מה יש, ארץ יפה לבנון, שיסתובבו... שיסתובבו... מסתובב... מסתובבת... מסתובבת.
מעניין באמת מה היא עושה עכשיו. זאת עם העיניים הכחולות, או שאולי בעצם הן היו ירוקות, לא לא, הן היו חומות, לעזאזל, שכחתי בכלל באיזה צבע הן היו. ואולי בעצם הן לא היו בכלל. מה זה משנה עכשיו. מה זה משנה עכשיו, העיקר לגמור עם הסיפור המחורבן הזה ולחזור הביתה בשלום.

זהו זה, ארבע בבוקר, סוף המשמרת. נכנס לשק השינה ועוצם את עיני.
לפתע מזנק החוצה... חולץ בפראות את הנעליים הכבדות.
שילכו לעזאזל כולם.. לילה טוב.

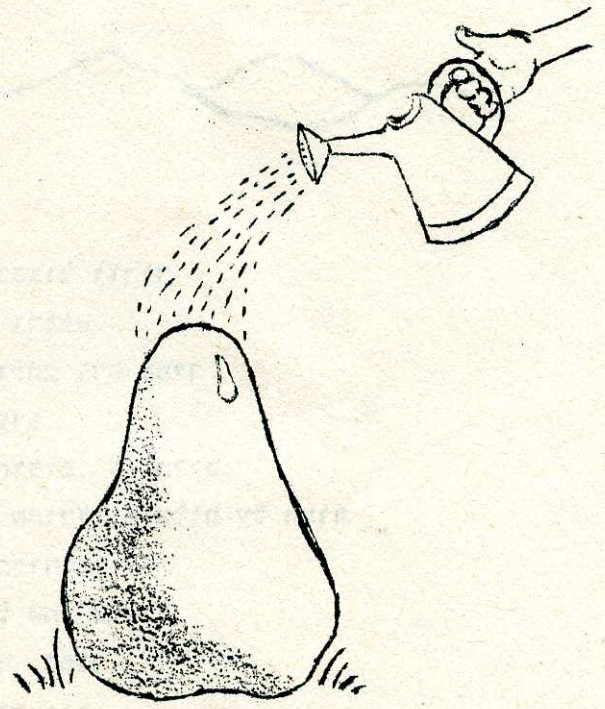
ד ו ר י

א ל ג ו ר י ה :
* * * * *

אבן מונחת על סדין לבן . אבן גדולה .
הופכים אבן מנקים אבן משקים לאבן ושוב
האבן משתינה . נעלמה השמש . חושך . שקט .
אבן בוכה למה אני רק אבן בוכה אבן .

אבן גוססת מתחילה לצמוח . אבן צומחת .
אבן . צמח . צמח בתוך צמחים בתוך שקט
מפלס דרך עולה מאפיל ענף חזק ועוד ענף .
שמש גדולה בחוץ . יום . צמח גדול על מיטה
הופכים צמח מנקים צמח משקים לצמח
והצמח עוד חי .

(א.ב. יהושע)

השמיים התעננו היום.
כדור ננעץ בראש צעיר.
נפלו עיניים, עפעפיים נרטבו
בנהרות דמעה.

שמיים התקדרו
הראש הוצף בדם וערפל של שיכחה.
לכבותינו נצבטו כ נשוכי נחש והצטנפו.

אצבעות מורטות שיער בעצבנוח
שאלות נוקבות ככדורי עופרת.
כלב כאב רותח ועצום
אגרוף קפוז, זועם, אל על ניתז.

עצב על פני תהום.
חושך על פניו.
ותוהו ובוהו.

* * *

שקיעות בסגול וורוד
רקיע רך ורופס
כתום משולהב ודם סמיך
כפאתי מערב.
עננים כחולים, לילכיים
ודמויות שחורות מוטלות על החוף
נקובות כדורים.
דמעות של שמש צרובה
טנק שרוף, הפוך,
זהב של קרניים,
לב חדור געגועים ואהבה.
פצוע, בעיניו שקיעה ועוד שקיעה.
בורוד, סגול ואדום
וכתמים שחורים מרצדים בחללו של יום שעבר.

* * *

נ ע מ ה.

איזה טוהר. חפתי את ראשי תחת מיכלית מים ולמרות שרק את ראשי חפתי אני מרגיש שקילפתי מעלי קליפה של טינופת, שמן ופיח.

הפוגה ראשונה ויש לי כל כך הרבה לכתוב שאינני יודע כיצד להתחיל.

ישבתי בזחל"מ באיזור חניטה, מכורבל ומסוגר בחוף עצמי והתפללתי שיבטלו את הכניסה גם הפעם, כמו בכל שאר הפעמים...

בעצם אתחיל בלילה שלפני. בנקישות העזות בדלתי, שהעירו אותי משנתי. אני זוכר היטב את הצביטה המצומצמת שעברה בי כשמעתי מהעבר השני של הדלת ש... "באנו מהיחידה והמונית מחכה בחוץ..." קפיץ שנדרך כבר לפני חודשים רבים השתחרר והתפוצץ במכה אחת. זו הייתה אימתי עוד מזמן שחרורי מצה"ל, ולילות רבים יטנתי בפחד פן יגייסו אותי.

הפקודה ניתנה ומהר מאוד השלמתי עם העובדה שנכנסים. כשעברנו ליד חניטה התקהלו ילדי המשק ונפנפו לנו לשלום. גל של דכאון הציף אותי. הרגשתי יאוש ופחד מוות לקראת המתעתד להתרחש. סימן ש לה גורלי. אני זוכר כל כך טוב את המחנק ואת הדמעות שנעצרו בגרוני.

נענו על ציר החוף לכוון מחנה הפליטים רשאדיה. הוקסמתי מהמראות המרהיבים של נוף הפרדסים המוכר לי היטב, עוד משירותי הצבאי. הרגשה מוזרה לראות את הכל מקרוב - בגודל טבעי.

מטח היריות הראשון ששרק מעל ראשינו הטיס אותי בבת אחת לקרקעית הזחל"מ והזכיר לי במכה אדירה, היכן אני נמצא! נבהלתי ופחדתי פחד מוות. רק כעבור כמה שניות של הלם העזתי להרים את ראשי מעל דופן הזחל"מ, לתפוס את המקלע ולהשיב באש. ירינו כמו משוגעים לכל עבר. הרעש היה מחריד. "כאן קודקוד. חטפתי פגיעה ישירה ויש לי נפגעים. תורן אלי מיד..." נשמע קול נואש צועק בקשר. צמרמורת קרה זעזעה את כל גופי. לא רציתי להאמין. לא. זה לא קורה באמת... פחד אלוהים...

נגמ'שים בראש הטור "נדפקו" ממארבים שהציבו המחבלים בחוף הפרדסים, שהשתרעו משני צדי הכביש. איזה חוסר אונים מליאש. יריתי כמו משוגע לתוך הפרדסים. יריתי והתפללתי, אלוהים כמה התפללתי בארבעת הימים האחרונים. שמועות התחילו לרוץ בין הכלים... "המג"ד הלך", כל הצוות נעדר... עוד הרוגים ופצועים..." שוב הצטמקתי בקרבי.

אינני מכיר את שמותיהם של ההרוגים, אך זה לא משנה.

כולנו באנו מאותו מקום. כולנו עוברים את המלחמה ביחד. געגועים עזים צומחים בקרבי כלפי החללים האלמונים, ואט אט הם נמהלים בתוגה שאופפת אותי.

הרהורים קטועים של "גורל" מרחפים ועוברים בעד מוחי ומתמזגים בהרמונית צלילי המלחמה המעוותים.

לילה ראשון. המתח והפחד היו כה עזים עד שלא עצמתי עין כל הלילה, מחשש שהמחבלים יארכו לנו. אני זוכר ששמתי לב פתאום לכאב החותך ששיתק את ברכי, מהשפיפה הממושכת בזחל"מ.

.../...

יום רביעי למלחמה. צור נכבשה !!

** ** * * * * * **

נכנסנו לשטח בנוי. "כאן קודקוד. תפקחו את העיניים ושימו לב אל הגגות - לצלפים. סוף!!" צלצלה הפקודה, חותכת כמו סכין חדה בבשר החי! איזה פחד אלוהים. "מה אני עושה כאן?!"

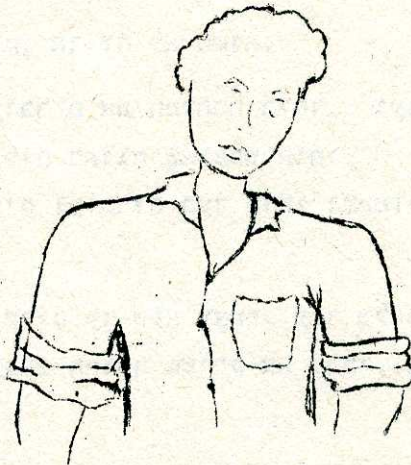
בדריכות מהופנטת נכנסנו לכפר, חיילים התחילו "לנקר" על נשקם מרוב עייפות. בצריחות ובבעיטות הערתי אותם. "כולם ערים!! זה לא הזמן לישון!" צעקתי אחוז אמוק. שוב ירינו אחוזי אימה אל החלונות והגגות, ושוב רץ הרופא הלוך וחזור, מטפל בפצועים ובהרוגים.

מחשבה אחת ויחידה התגלגלה בראשי כמו תקליט שבור... מחבל שעולה על גג ו"משחיל אותי!!" אמש חשתי את הפחד בכל גופי. "דווקא כרגע אני הכי רוצה לחיות.. לא רוצה למות..." המחשבות הבזיקו בראשי בטירוף "לחיות... לא לחטוף כדור... להיות עירני... לשים לב לגגות... לחיות..." נעמדנו והמתנו. המתנה מתוחה ומורטת עצבים. העיניים נעצמו מרוב עייפות, אך לא יכולתי להרדם. צרורות טועים שחלפו מעל ראשי הקפיצו אותי מנמנומי חסר המנוחה.

עוד לא הספקתי לראות את צור ביסודיות. סביבי בתים רבי קומות הרוסים כליל ומאות פליטים נזברים בחורבות מחפשים את רכושם, או במקרה הגרוע את בני משפחותיהם הנעדרים. חוויה מזויעה. מולי אדם כבן 40 משתולל ובוכה אחוז אמוק. אנשים תומכים בו שלא יתמוטט. הוא מצא את גופת אשתו קבורה תחת ההריסות... מראות מזעזעים אלו של חורבן והרס התפאורה העיקרית מסביבי. איזה דכאון. אני רוצה הביתה.

רק עכשיו, פתאום, צצים ועולים בי געגועים ראשונים הביתה... געגועים ודאגות קשות... כבר ארבעה ימים לא קראתי עיתון ולא שמעתי חדשות... הוסר הודאות לא נותן לי מנוחה... מה קורה בשאר הגזרות? את מי גייסו מהמשק? מה שלום חילינינו מהמשק? האם כולם חיים? (מחשבה מזעזעת)... אני ממש חרד להביט בעיתון, שהסתובב בין החבר'ה - במודעות האבל פן אכיר מישהו... הרגשה כל כך קשה...

ג ר ש ו ן .

מוצא של כבוד
** ** ** ** ** ** **

ובלילה כשירח סומא בקרניו החולות
מעלה את היס אל חופיו
נחרדות בשנתן נשים מזיעות
מילל צבועים על ברכיו,
שוב עולות הגויות,
בשדות בר אלומים
לגורן מכסיף ואיום
ערומות מבשר, קורנות אור זאבים
ארובות פעורות כבחלום.
וגברים שריריים לצדי נערות
מתמתחים על לחות הסדין
בלאט הם יוצאים לאור החיור
ובידם מבריק הסכין.

אז טרוף הדמים העתיק
לאחז בבשר הלוהט וירטיט
כתרועת חצוצרות תחלוף באויר
מצות נביאים להמית.
וילהט אז הדם וליכה בעורקים
ופיות יזעקו חל אלים
ורצועות של בשר יתפתלו ויכו
שוב ושוב בקצות חלפים.
והדם אז ירוה אדמה ברוכה
לחות של חלים ושל תם
ואנו נאמר אמן ואמן
וכרוך כורא המקום.

דודו.

- מ כ ו נ י ת   ב צ ב ע   ז י ת -
* * * * *

אני צריך לספר את זה. לצעוק כל מילה ומילה. שהפגיעה תהיה כואבת. כמו סטירה חזקה ומצלצלת, כמו פעמוני כנסיות בביירות. כמו ירי מטחי הפגזים, כמו הפגיעה הישירה בנגמ"ש שלנו. זהו צלצול ארוך ומתמשך בכל חלקי הגוף, מתעכב בשרירי האוזן. פעמוני כנסיות לעולמים !

אני צריך לספר את זה כותב לי יוסי. צריך לצעוק לכולם, שידעו, אתה תספר להם. אתה תספר את כל מה שאומר. תתאר את הכאב, את העצב, את השמחה. תתאר את הכל במילים שלי ובסגנון שלך. קראתי את הדברים שפרסמת בשבוע שעבר בעיתון שלכם, זה היה נפלא, קראתי ורציתי לבכות. פתאום הבנתי מה קרה לנו. הכל חזר וצף כמו תסריט ישן ומוכר. פתאום הבנתי - היתה מלחמה !

פתאום הבנתי : לשוא הלכה הרגל שלי. לשוא אני נכה חסר אונים מוטל על כסא גלגלים כמו ראש הממשלה. לשוא אני בוכה בשביל העם הזה, מדינה מחורבנת אשר מתאגדת בעת מצוקה. "לשוא" תרשום את המילה הזאת לפניך.

כבר בתחילת שבוע זה התקשרו אלי ממשרד הבטחון. שאלו איך רוצה את המכונית שלי: ארוכה, קצרה. אדום, כחול או אולי בצבע זית, אוטומט לא אוטומט ! אוטומט צעקתי לתוך השפורפרת אחוז: אמוק. אוטומט ? אתם יודעים מה זה אומר לי המילה הזאת ? "צרוור אוטומט" זה מה שאומר. צרוור שנכנס מצד אחד של הנפש, חור צר וסימפטי היוצא מהצד השני לוקח איתו את הקונסנסוס האישי שלי לעולם הבא. עכשיו כבר אין לי קונסנסוס !
מבין מה קורה לי, אני מבין: הכל לשוא !

אני רואה את האנשים הבאים לבקר אותי ורוצה לפרוץ בצחוק. איך נכנסים בחשש לתוך מחלקת ההתאוששות ונדמה דווקא שהיו צריכים להגיע למחלקת טיפול נמרץ. אני רואה את החיוורון בפניהם את החשש מפני הפגישה הראשונה איתי, גדם אדום, מה יגידו, כיצד יוכלו לבטא עצמם בחופשיות. תראה אותם, פתאום כולם אוהבים, כולם שואלים, כולם מלטפים. מה הענין, איפה היתם אתמול ושלשום שהסרחתי בתוך החדר שלי, איפה הייתם ? אני עכשיו הגיבור שלכם תודה רבה. באמת תודה רבה !
אני בז לכם אנשים : עוד לא נגמרה המלחמה ואתם כבא מפגינים. מאה אלף איש אמדו ברדיו בכיכר מלכי ישראל. מאה אלף נגד המלחמה, בחזית עדין נלחמים חיילים. נלחמים למען המדינה הזאת, ואתם קורעים להם את המורל בהפגנות שלכם.
.../...

עוד לא נגמרה המלחמה ואתם כבר משקמים. רגע תרגעו קצת. תנו להגות קצת מהמלחמה הזאת. תנו קצת לראות בתים קורסים. תנו קצת לראות את הים נקרע בלהבות. תנו קצת אור. תנו לנשום, אנשים! ואני אומר עכשיו: הלכה הרגל. הלכה לשוא הרגל הזאת!

מנסים לעשות לנו כאן שמח. רוצים שחליך שנשכח את הכאב. הנה אני נזכר בהופעת האמנים בשבוע שעבר. קבוצת מזוכיסטים שנהנית לראות אותנו מתפתלים מכאב עם כל חיור. כל חיור מרופף את התפרים. כל חיור חושף את חסר השיניים. הנה יהודה הבחור הזה מהקיבוץ שלך מתפתל חסר דמיון על הבמה. אני רוצה להגיד לו: יה יהודה, לך מכאן. לך לקיבוץ שלך עזוב אותנו בשקט. לך תתעלל בחברים שלך. לך לככר מלכי ישראל תעשה שם שמח. עזוב אותנו טוב. עזוב אותי טוב! מבעד לחלון אני רואה את השקר. מדי שעה נוחתים מסוקים על מסלול הנחיתה מפנים עוד פרגים אל חדרי הניתוח - גדמי אדם, שורשים אשר מייחלים לקרקע מוצקה. איך אני יכול לצחוק אתך יהודה? איך אני יכול שבחדשות מדברים על רגיעה, על משא ומתן. איך אני יכול כאשר רואה את השקר מבעד לחלון. רואה את ראש הממשלה בהתגלמותו, רואה אותו מבעד לחלון על מדרג המסוקים.

אנמול כתבתי כמה מילות שירה. שיר הבא מן הלב. אני יודע: אמרת פעם שאני חסר כשרון, חסר דמיון..... כמו המלחמה. אבל הנה תשמור לך את הקטע הבא. כתב אותו אדם, גדם אדם.

מלחמה שאין, יקרוב לא היה פה.

ספורי בדים.

הכל עיוולת, מח רופס -

לא היו דברים מעולם.

ספרות פרוזאית. חסר דמיון.

פרולוג שלא יגמר.

פרוקסיזם של מדינה נהורר

פרינציפ.

פרזה.

פרופיל של מדינה נהורה -

פרודיה של מלחמה.

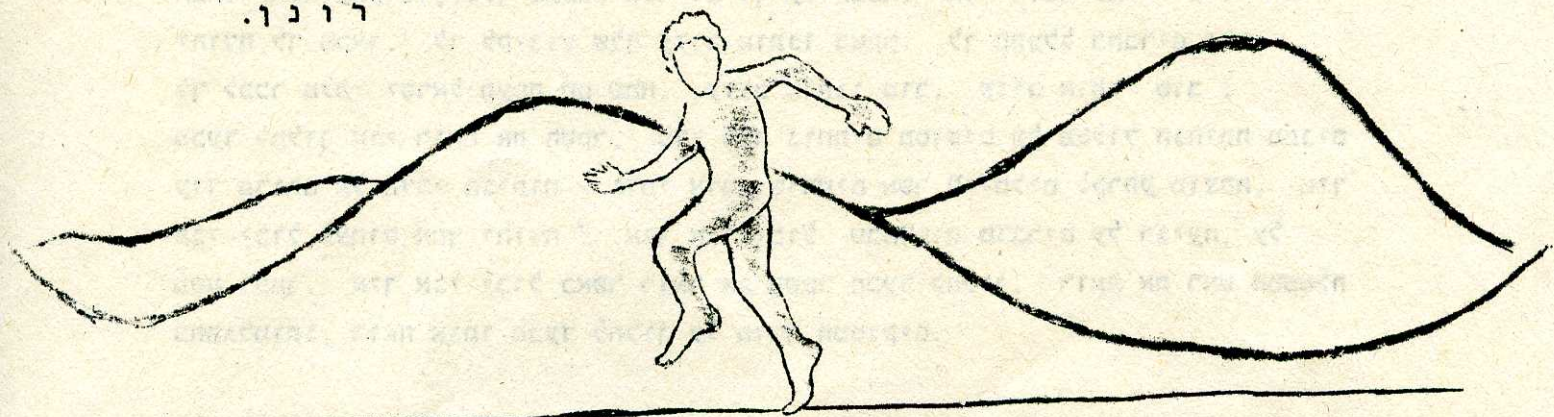
.../...

המשך ←

(סוף) - מכוננית בצבע זית -

אתה יודע - אני כל כך עייף עכשיו אני רוצה להאמין שזה בגלל הפציעה, אולי אני מזדקן, אולי המדינה הזאת גמרה אותי, לא יודע אין לי כח יותר אתה שומע אין כח. תראה - מחר אולי תהיה עוד מלחמה. העם הזה זקוק לגברים האלו. אבל אין כח יותר אני עייף באמת. אני לוקח את המכוננית שלי ונוסע, נוסע רחוק מכאן. להגיד לך במילים פשוטות: אני יורד. לך תמות אתה במלחמה! אני גמרתי כבר, תסתכל עלי: נדם אדם. אבל הכן שלי 'צור' אתה מכיר אותו. הבן הזה בגיל שמונה עשרה יילך לקולג', בגיל עשרים ואחת יגמור תואר ראשון בכלכלה. אני אומר לך....

רוני

*****

ארץ ירוקה, קצב ואומץ!

...והוא...

עם ניצוץ האדם הלבן בעיניו

רץ קדימה עד כלות הכוחות

פן יפסיד.

והארץ בקצבה האיטי

עם אומץ של דורות

כמו נשאר מאחור

עם עיניה.

דינה הוניג (לוי)

ל ד ב ר א ו ל ה ג ר !
 = = = = =

לדודו רוזן ודורי

חברי מערכת "כל סוטה" כפר הנשיא.

מאת: יהונתן גפן, הנרקיס 5, הוד השרון.

קראתי בחוברת "מלחמת עניים" 3.7.82 והתרגשתי למצוא אי של שפיות בים של שגעון.
 בימים בהם מילים פושטות את משמעויותיהן, טוב לפגוש מילים של אמת.

כאדם שמרגיש בדיוק כמוכם, חייב הייתי לשלוח לכם מכתב קטן של הזדהות רגשית
 ושכלית עמוקה מאוד. כן כן, אנחנו אולי מיעוט, אבל המיעוט הזה מנטרל, ולו במעט,
 את הכושה האיומה שהנחילה המלחמה המטומטמת הזאת לכל בית ישראל, ואימרו אמן.

יהודה עדר, בן משק, היה איתי בחולית בידור בכל הגזרות, ואף סיפר לי רבות,
 הרבה, על החברה בכפר הנשיא.
 אם העתון שקבלתי מיהודה משקף, ולו במעט את החברה שבמשק שלכם, הרי שליהודה יש סיבה
 נפלאה לגאותו.

המשיכו לכתוב ולדבר ולשוחח ולהתווכח ולשיר ולנגן בכל מקום, אל תעזבו את זה.
 לבי אתכם.

שלכם באהבה,
 יהונתן גפן.

ל א ה ב ח נ ו ש ה ק ל י ץ .....
 ** *** **

מתחילים מחדש למה לא? מזה רע?
 גם הזמן מתבלבל לפעמים בספירה.

עוטפים אותנו דמדומים של שקיעה
 לא הבחנו שתחורף עבר
 האפור הקודר כבר לא שולט בסביבה.

מתחילים מחדש שכולם מתחילים -
 החורשה, המשורר, המילים, העלים.

נתחיל מחדש את השיר הישן
 נחזור כגלים השבים אל הים
 נתחיל לספור מחדש ונזכור הישן.
 נחבק האישה נתערכב בחומה
 שוב נתחיל מחדש למה לא? מה זה רע?

אלינוע

כל סוטה / "אור על פני תהום"

חוברת מספר 37

תאריך: 16.7.82

המיסד: משה בן חיים

העורך: גונצי הגדול

מערכת: דודו/דורי/פלוא

הדפסה: ציונה

עיסור: רוני/דורי